

‘Ga je mee naar het Muziekgebouw, naar Janine Jansen, ze speelt de Vier Jaargetijden’, vroeg ik aan mijn betere helft. Hij keek bedenkelijk. ‘Janine Jansen hoeft voor mij niet, maar de Vier Jaargetijden wil ik wel weer eens horen.’ En er gebeurde die avond wat ik had verwacht: hij viel als een blok voor de violiste en nam de Vier Jaargetijden op de koop toe. En hij was niet de enige. De geachte aanwezigen braken de zaal af en lieten Jansen en het onvolprezen Amsterdam Sinfonietta na afloop van de nog lang nazinderende seizoenswisselingen maar moeilijk gaan.

Je hebt goede musici, hele goede, nog goedere en topmusici, deze Nederlandse violiste steekt dáár nog weer met kop en schouders bovenuit. Met andere woorden: ze vormt in haar eentje een buitencategorie. Dat is zowel een voordeel als een nadeel. Bij musici die hebben bewezen goed beter best

te zijn ligt de verwachting hoog, bij iemand die eenmaal buitencategorisch heeft gepresteerd ligt die nog hoger en wordt de helling waar hij of zij vanaf kan donderen alsmaar gevaarlijker. Maar Janine Jansen dondert er niet af, ze blijft stevig staan waar ze al jaren staat en waar ze hopelijk nog lang zál staan, want het meemaken van zo’n groot talent is en blijft een unieke ervaring. Pure schoonheid laat zich niet in woorden vatten, die komt voort uit een niet te peilen bron van inspiratie die we alleen maar kunnen ondergaan en niet kunnen duiden, die als een pijl in onze harten schiet en weerloos maakt. Mij puzzelt het steeds weer: alle keren dat ik haar zag en hoorde spelen was hét er, kon ik er zelfs in het kleinste hoekje van mijn kritische geest geen puntje vanaf trekken, móest ik me overgeven aan zoveel zuivere schoonheid.

Bij mij kwam het woord genade op, een volgens het woordenboek ‘spontane, niet verdiende goddelijke gunst’. En of je god nou met een kleine of een grote letter schrijft, hier past alleen maar dankbaarheid voor dit kijkje in de bovenmaanse keuken!